

PREMIS RAMON LLULL 1998

BLAI BONET RIGO (a títol pòstum)

Santanyí 1926-1997. Poeta i escriptor. Cursà fins a tercer d'Humanitats al Seminari Diocesà de Mallorca (1936-1943) i hi pogué adquirir una sòlida cultura clàssica mitjançant l'estudi del llatí i del grec. Abandonà el centre per causa d'una greu tuberculosi i entrà en contacte amb l'escriptor santanyiner Bernat Vidal i Tomàs, que li donà a conèixer els poetes castellans de la generació del 27 i influí notablement en els seus gusts literaris, encara que després se'n distancià. El 1950, publicà Quatre poemes de Setmana Santa; el 1952, Entre el coral i l'espiga; i el 1953, Cant espiritual (premi Ossa Menor 1952). Aquest mateix any, la seva manca de salut determinà l'internament en un sanatori del Montseny, després del qual passà a residir a Barcelona. En aquesta època, entrà en contacte amb Carles Riba, Salvador Espriu i Pere Quart, sobretot. Començà així una etapa de gran fecunditat i originalitat, amb els poemaris *Et nunc manet in te* (1955), *Comèdia* (1960, premi de la Crítica) i *L'Evangeli segons un de tants* (1967, premi Carles Riba 1965), la peça teatral *Parasceve* (1958), premi Joan Santamaria, i les novel·les *El mar* (premi Joanot Martorell 1956), *Haceldama* (1959), *Judas i la primavera* (1963, premi Ciutat de Barcelona) i *Mister Evasió* (1969). El 1968, per prescripció facultativa, tornà a Mallorca, on continuà la seva tasca literària i periodística (sobretot a *Última Hora*) com a professional. Aquesta segona etapa es distingeix de la barcelonina perquè fa una literatura de ruptura, expressió d'un món molt personal. També es produí un progressiu allunyament dels poetes illencs més joves, a pesar que, inicialment, havia esdevengut per a ells un mite. Publicà la novel·la *Si jo fos fuster i tu et diguessis Maria* (1972), els volums de memòries *Els ulls* (1974) i *La mirada* (1975), continuats més tard, en certa manera, al fullet *La vida i els meus instants* (1987); els reculls de poemes *Els fets* (1974), *Has vist, algun cop, Jordi Bonet, Ca n'Amat a l'ombra?* (1976), *Cant de l'arc* (1979), *El poder i la verdor* (1981), *Teatre del gran verd* (1983) i *El jove* (1987). La seva poesia, influïda pel grup poètic del 27, suposa, juntament amb la dels seus companys de generació, Jaume Vidal Alcover i Josep Maria Llopart, la superació dels esquemes de l'Escola Mallorquina pel seu sensualisme i lirisme, per l'abandonament dels estrictes patrons mètrics i per l'ús d'un registre lingüístic menys preciosista. El 1986, es féu una reedició de les seves primeres obres, *El color*. En narrativa, assumeix les tècniques contemporànies més avançades i incorpora una temàtica vital i una inequívoca actitud cívica. Ha estat un dels pocs autors moderns illencs que ha tocat temes religiosos, tractats d'una manera innovadora per la simbiosi de religiositat i sensualisme, amb influència de la novel·la catòlica europea de mitjan segle XX. Com a assagista en temes d'art, ha editat *Tàpies* (1964) i *Tomeu Pons* (1978), entre altres treballs. Des del 1987, l'escola pública de Santanyí du el seu nom i el 1988 va ser homenatjat per la Universitat de les Illes Balears, coincidint amb un renovat prestigi entre els escriptors més novells. Li ha musicat i cantat poemes

Ovidi Montllor. La Generalitat de Catalunya li ha concedit la Creu de Sant Jordi. En aquests moments està en preparació la versió cinematogràfica de la seva novel·la El mar. Va morir a Cala Figuera el mes de desembre de l'any passat.

MARIA CAMPS ROSSELLÓ

Esporles, 1933. Religiosa. Ingressà a la Congregació de Religioses Terciàries Trinitàries el 1958 i féu els vots perpetus el 1963. Entre 1965 i 1967 realitzà els estudis de Magisteri i Assistència Social a Palma. El 1967, va ser nomenada directora de l'Escola de Santa Eulàlia d'Eivissa. Un any després, passà a dirigir el centre de les trinitàries de Palma. Quan, en 1973, era vicària general de la Congregació, inicià l'experiència de fusió de les Filles de la Sagrada Família del Temple amb les Terciàries Trinitàries. Passà a viure a la comunitat del Temple, on va començar la reestructuració de l'Asil de la Sagrada Família. El 1976 és nomenada superiora general de la Congregació de Religioses Terciàries Trinitàries per espai de 10 anys. Durant aquest període, s'inicia el procés de reconversió de l'asil del Temple, que comença a dependre de convenis amb el Govern Balear i a rebre ajudes oficials, i a decantar-se de l'assistència purament benèfica, encara que durant molt de temps els amics del Temple són els que econòmicament li donen possibilitats de subsistir. Posteriorment, s'inicia la reforma de l'edifici, que deixa l'estructura d'orfanat i passa a convertir-se en un aplec de petits apartaments amb capacitat per a vuit o nou menors, cosa que permet una feina més personalitzada i familiar. En aquests moments, la institució canvia el nom d'Asil de la Sagrada Família pel de Llars del Temple. Al mateix temps, es duen a terme les obres de l'Escola del Temple, actual centre infantil de primària i secundària del carrer de Montevideo de Palma, amb l'objectiu que els menors del Temple sortissin del seu recinte i s'integrassin en una escola com els altres infants, cosa que n'afavoriria la reinserció social. Aquesta Escola té l'obligació d'admetre en tot moment els infants de les Llars del Temple que tinguin l'edat oportuna. Des del 1986 fins al 1991, Maria Camps és superiora local del Temple i du a terme els projectes d'atenció al menor amb un equip de professionals, entre els quals hi ha psicòlegs i treballadors socials. A partir del 1991, passa a la comunitat del Molinar com a directora de l'Escola del Temple, encara que vinculada a les Llars. Com a conseqüència d'un canvi en l'estructura, les despeses són superiors a les ajudes oficials, cosa que posa en perill l'existència de les Llars, per manca de pressupost. Comença així una etapa de recerca de solucions i s'estableixen converses amb antics benefactors de Ses Vermelletes, fruit de les quals és l'Associació Amics de la Infància, aprovada oficialment el 14 de febrer de 1996. Maria Camps col·labora en tot moment amb la nova associació, que fa una campanya d'emergència "Salvem ses Vermelletes" i es presenta amb una jornada de portes obertes amb la participació dels mitjans de comunicació. Actualment assisteix a les assemblees i als actes importants per al Temple, sempre que les seves ocupacions de superiora general ho permeten,. La darrera iniciativa empresa a favor del Temple és de

reformat i condicionar l'antic edifici, per tal d'actualitzar les Llars. A partir de juliol de 1996, fou elegida novament superiora general de les Religioses Terciàries Trinitàries, una congregació que té 20 cases repartides per les Balears, Catalunya, Madrid, Andalusia i Amèrica Llatina, on hi ha tres comunitats a Lima, al nord del Perú i una altra a Bolívia.

JOSEP MARIA CASASAYAS TRUYOLS

Va néixer a Palma l'any 1927. Misser i cervantista. Es llicencià en dret per la Universitat de Salamanca (1950), on també va estudiar filosofia i lletres. Des de sempre s'ha sentit atret per la investigació literària i molt lligat a la vida cultural i social de la ciutat. Va ser un dels quinze únics signants de l'escriptura fundacional de l'Obra Cultural Balear (se n'ha distanciat per discrepàncies amb les actuals línies directives) i un dels fundadors del Grup d'Ornitologia Balear i Defensa de la Naturalesa, entitat que presidí els cinc primers anys. A banda d'això, l'activitat en què excel·leix i per la qual és conegut arreu és la de cervantista, amb prestigi internacional. És fundador de l'Asociación de Cervantistas, domiciliada a Alcalá de Henares, d'àmbit internacional, de la qual és també el representant i l'apoderat general. Aquesta passió per Cervantes i la seva obra l'ha impulsat a assumir l'organització dels vuit col·loquis sobre l'autor del Quijote (1988-1997) que varen tenir lloc a Espanya promoguts per l'Associació, com també dels tres congressos fets a Almagro (1991), Nàpols (1993) i Menorca (1997), respectivament. Ha publicat diversos articles a les revistes Cervantes. Bulletin of the Cervantes Society of America (EUA); Anales Cervantinos (Madrid) i Anthropos (Barcelona). Ha editat totes les actes dels col·loquis i congressos esmentats abans. Ha editat Los académicos de la Argamasilla. És autor d'Ensayo de una guía de bibliografía cervantina (n'ha aparegut el cinquè volum, que comprèn les edicions castellanés fins al 1915). Ha col·laborat en l'edició del Quijote dirigida pel professor Francisco Rico. Ha publicat també En Jaumet, drama de penes i de cavil·lacions (Palma, 1989), que és una versió molt particular del Hamlet, de William Shakespeare, i està a punt d'aparèixer la traducció a la nostra llengua del Quijote (tres volums), amb profusió de notes i comentaris, de la qual, fa uns anys, va publicar el pròleg. És membre corresponent de la Reial Acadèmia de les Bones Lletres de Barcelona i conferenciant habitual sobre Cervantes arreu del món (Madrid, Barcelona, Venècia, Pàdua, Sant Petesburg, Belgrad...

MANUEL ELICES CALAFAT

Va néixer a Maó l'any 1938. Doctor enginyer de camins, canals i ports i doctor en ciències físiques. Després d'un batxillerat acadèmicament brillant, va cursar la carrera d'enginyer de camins i fou el número u de la seva promoció (1963). L'any 1964 es llicencià en ciències físiques. La tesi doctoral (1966) va ser qualificada cum laude. Fou premi extraordinari i amplià estudis a Gant, Trieste i Stanford. Des del 1970 és

catedràtic de ciències dels materials, disciplina que constitueix la seva gran especialitat científica i que li ha donat prestigi internacional. Ha estat vicerector de la Universitat Politècnica de Madrid (1984-1986), sotsdirector de l'Escola d'Enginyers de Camins (1975-1983) i, actualment, dirigeix la carrera d'enginyeria dels materials, de creació recent, en el si de la Universitat Politècnica de Madrid, carrera que ha organitzat acadèmicament. Ha desenvolupat tasques d'assessorament en el Consell de Seguretat Nuclear i en els ministeris d'Obres Públiques, Indústria i Energia i Educació i Ciència. És doctor honoris causa per les universitats de Navarra (1994) i de Carlos III (1994). Fou proposat per al premi Príncep de Asturias de Ciències. És també acadèmic de número de la Reial Acadèmia de Ciències Exactes i Físiques (1994), la mateixa institució de la qual havia rebut el premi de l'Acadèmia (1992), considerat, juntament amb el Príncep de Asturias, el Nobel espanyol de ciències. També és soci de mèrit de l'Ateneu de Maó (1995) i Medalla d'Or de la Ciutat de Maó (1994). És membre de l'Institut Menorquí d'Estudis. És autor de molts de treballs de la seva especialitat, publicats en revistes de ciència i en publicacions universitàries.

MIQUEL FERRÀ MARTORELL

Va néixer a Sóller l'any 1940. Escriptor. El 1968, publicà Golpe de sol, novel·la guanyadora del Premio Nacional de Novela Corta para Universitarios a Salamanca. Ha editat, en català, diverses novel·les basades principalment en la novel·lització d'episodis històrics, com Memòries secretes de Cristòfor Colom (1983), El xueta (1984), No passaran (1984), El misteri de Cant Z-506, sobre Ramón Franco, que fou premi de novel·la Ramon Llull 1985, La guerra secreta de Ramon Mercader (1987), Crònica de Guinea, premi Ciutat de Palma de Novel·la 1987, Allah Akbar, el morisc, premi Ciutat d'Alzira 1989, La Madona del mar i els pirates, premi Cifre de Colonya 1989, La dama de Boston (1990), L'espiadimonis, Premi Enric Valor 1995. És autor de diversos reculls de contes com Catalan Western (1982), Contes a Marina (1982), Contes del Call (1984) i Contes tàrtars de Mallorca (1988). Ha publicat, també, opuscles d'història, folklore, gastronomia i llegendes populars, com Tirant lo Blanc. La vida cavalleresca a les Illes Balears (1990) i Sóller, imatges d'ahir (1990). Col·labora en diverses publicacions mallorquines, com els diaris Última hora i Diari de Balears, el setmanari Sóller i la revista El Mirall. Al llarg de la seva vida, ha compaginat l'ofici d'escriure amb la tasca docent. Durant més de trenta anys ha estat mestre d'escola en un col·legi d'ensenyament general bàsic i ha impartit l'assignatura de geografia turística i tècnica d'itineraris a l'Escola de Turisme de Balears.

LLORENÇ FLUXÀ FIGUEROLA (a títol pòstum)

Inca, 1906-1993. Empresari. Va estudiar batxillerat, comptabilitat, comerç i idiomes (1918-1927) i, tot seguit, va fer-se càrrec de la fàbrica de calçat que son pare havia

fundat (1928) en una època de gran escassetesa de matèria primera. A força de feina, il·lusió i tenacitat, aconseguí reflatar-la i consolidar la marca Lotusse, que va llançar al mercat internacional i, amb això, el nom de Mallorca i de la seva indústria. Era un gran comunicador, que va saber transmetre el seu gran amor per la feina als seus fills i als seus col·laboradors. L'empresa era un gran patriarcat, en la qual les fronteres entre la família i la feina, la llar i la fàbrica es confonien amb facilitat. Amb gran visió de futur, va adquirir (1956) Viajes Iberia, empresa fundada l'any 1930, amb la qual cosa diversificà la seva activitat industrial i l'enllaçà amb el sector dels serveis. La necessària internacionalització que predicava per competir de manera adequada es va veure complida de llarg per la labor dels seus fills a Lotusse i Camper, en la indústria del calçat, i al Grup Viajes Iberia, en la del turisme. Va ser conseller de la Banca March i de la Banca Catalana i president de la Junta d'Obres del Port. L'any 1987, va rebre la Medalla d'Or del Foment del Turisme de Mallorca.

JAUME MIR RAMIS

Va néixer a Felanitx l'any 1915. Escultor. Llicenciat en belles arts (1940) per l'escola de l'Academia Superior de Bellas Artes de San Fernando. Ha compaginat la pràctica de l'escultura amb la dedicació a l'ensenyament a Sevilla i a Palma. Ha obtingut nombrosos guardons, d'entre els quals destaquen tres medalles de bronze del Cercle de Belles Arts de Palma, el premi Ciutat de Palma (1972) i dues medalles del Saló d'Arts Decoratives de la Diputació Provincial de Balears (1946, 1948). És membre de la Reial Acadèmia de Belles Arts de Toledo, de la de San Fernando de Madrid, de la de Sant Sebastià, de Palma, i de la de Santa Elisabet d'Hongria, de Sevilla. Ha realitzat nombroses escultures i relleus per a diverses institucions i entitats. Una bona part de la seva obra està emplaçada a espais públics de Felanitx, Palma i Barcelona. També ha obrat nombroses escultures per a mausoleus i escenes històriques i mitològiques. La seva obra, de temàtica molt variada, comprèn, sobretot, busts, imatges religioses i escenes històriques i mitològiques. Ha treballat, entre d'altres materials, el marbre, la pedra de Santanyí, la pedra viva, la fusta i diversos metalls. Amb motiu de la concessió de la medalla d'or del Cercle de Belles Arts, els ajuntaments de Felanitx i de Palma organitzaren (1992) sengles exposicions de la seva obra, inscrita en l'academicisme. L'any 1998, el Govern Balear en va fer també una magna exposició antològica a sa Llonja de Palma. Destaquen, per la seva força i l'expressivitat, les escultures de foners, que Jaume Mir tracta amb la consideració de veritables figures mítiques de la història de Mallorca. Igualment, les escultures o grups escultòrics de figures representatives de la nostra cultura (històriques o no), com, per exemple, La Balenguera, Nuredunna, Ànsies de llibertat (el mite d'Ícar), Ramon Llull, Anselm Turmeda, etc.

JOAN MIR MATEO

Va néixer a Maó l'any 1927. Enginyer. Va fer els estudis de primària amb els Germans de La Salle i els d'ensenyament mitjà a l'institut de Maó. És enginyer agrònom, especialitzat en fitotècnia i zootècnia. Es doctorà l'any 1968 amb una tesi sobre la societat rural menorquina. Va ser director del Centre de Capacitació i Experiències Agràries de Maó des de l'any 1969 fins al 1992, any en què es va jubilar. Va participar en el muntatge i la posada en marxa de l'Escola de Capacitació Agrària des de bon començament i l'enllaçà amb l'experimentació agrària. En aquesta Escola s'han format més de sis-cents alumnes amb el títol de formació professional de primer grau d'especialitat en explotacions agràries. Des d'aquesta Escola també, va promoure la modernització del camp menorquí alhora que introduïa a l'illa el cultiu de farratges de millor qualitat i experimentava quant a alimentació del bestiar lleter. Ha publicat infinitat de treballs relacionats amb aquests temes. Destaca també per la seva tasca de divulgació a través de cursets i xerrades per tots els pobles de Menorca i alguns de Mallorca, que ell mateix impartia. Sempre va mantenir contactes d'investigació amb altres centres, espanyols i estrangers (italians, francesos, holandesos) per estar al corrent dels darrers coneixements sobre les qüestions que tenien més interès per a Menorca. És una persona de prestigi reconegut en tots els àmbits socials i culturals, de tracte afable i amb un interès extraordinari d'ajudar el proïsme, sobretot si està relacionat amb el sector primari.

RAFEL NADAL NADAL

Va néixer a Manacor l'any 1930. Va cursar estudis de piano, amb les màximes qualificacions, al Conservatori Professional de Música de Balears i Superior de València, i de composició i direcció amb el mestre Torres Navarro. L'any 1953 va ingressar, per oposició, en el Cos Tècnic de Directors Musicals d'Administració Local i, tot seguit, va ocupar-ne plaça a l'Ajuntament de Manacor després del concurs corresponent. Paral·lelament va fer el batxillerat universitari i va obtenir els títols de mestre de primera ensenyança, procurador dels tribunals i gestor administratiu, professions que mai no ha exercit a causa de la seva apassionada dedicació al món de la música. A banda dels seus 41 anys de servei actiu al front de l'Escola i la Banda Municipal de Música, ha fet una llarga, intensa i fructífera labor cultural a través de les nombroses institucions que, de manera estable, ha dirigit: la Capella de Manacor, l'Agrupació Artística, les Joventuts Musicals, el Cor i Orquestra Lírica del Teatre Principal de Palma i la Camerata Orquestra de Llevant. A més d'això, és el director artístic de les Gales dels Hams (festival de música, dansa i teatre) d'ençà que s'instituíren l'any 1990. Com a director convidat ha dirigit l'Orquestra Simfònica de Mallorca, la de Joventuts Musicals, la Simfònica de Hannover, l'Orquestra Simfònica de les Balears "Ciutat de Palma", la Camerata Barroca de "Sa Nostra", vora figures tan rellevants, entre d'altres, com Josep Trotta, Alfredo Kraus, Giuseppe Giacomini,

Vicenç Sardinero, Niwako Matsumoto, Edith Jaeger, a més dels nombrosos recitals en què ha acompanyat la carrera lírica de la nostra soprano Paula Rosselló. És una persona sensible a la causa de la recuperació de la nostra llengua i cultura, com ho demostra el repertori de la Capella, dedicat sobretot a la polifonia mallorquina i catalana, així com els concerts homenatge a Joan Alcover, a Mossèn Costa i Llobera i a Pau Casals, amb programes íntegrament configurats per Cançons de la nostra terra. Així mateix, ha fet una reiterada divulgació de l'obra més emblemàtica del nostre teatre musical (Ai, Quaquín, que has vengut de prim!), amb la qual ha recorregut més de vint-i-cinc pobles de Mallorca i ha sobrepassat de llarg el centenar de representacions.

ANTONI PLANELLS TUR «Planes»

Va néixer a Sant Miquel de Balansat (illa d'Eivissa) , a can Planes, vénda del pla Roig, l'any 1930. És le tercer de set germans. És un reconegut sonador i ballador en la història del folklore eivissenc. Des de tretze anys va començar tocar, ensenyat per un major del poble de Sant Miquel. Va ser un dels fundadors del Grup Folklòric de Sant Miquel de Balansat. Ha viatjat per tot el món per donar a conèixer la nostra música i les nostres danses i ha ensenyat a sonar i a ballar a diverses generacions de miquelers. Ha estat, entre altres llocs, a Polònia, Finlàndia, Suècia, els Estats Units, i quasi per tot Espanya. Enguany ha estat objecte de diversos homenatges d'ençà que va anunciar que es retirava, un dels quals, multitudinari, va tenir lloc a la Sala de Plens del Consell Insular d'Eivissa, organitzat per la Conselleria de Cultura del Consell, en el decurs del quals li va ser entregada, entre altres obsequis, una placa en què se li agràia tota la dedicació al folklore eivissenc. L'homenatge de comiat va ser el dia de la festa grossa del seu poble, el 29 de setembre d'enguany, on va fer la seva darrera actuació.

GABRIEL RABASSA OLIVER (a títol pòstum)

Va néixer a Palma l'any 1915. Promotor cultural. Mestre d'escola i tècnic turístic. Va ser director de l'Institut de Formació Professional Verge de Lluc (1963-1977) i de l'Escola d'Hostaleria (1965-1993). Fou un dels impulsors de la creació de l'Estudi General Lul·lià (1949), del qual fou secretari general (des de 1951). També impulsà la implantació dels estudis universitaris a Palma (1952). Fou un dels creadors del Museu Marítim de Mallorca (1951) i, quan aquest desaparegué, de l'Associació d'Amics del Museu Marítim. A més, va ser un dels fundadors de l'Associació d'Amics dels Molins de Mallorca (1977), de la qual fou president (1977-1995). Va morir a Palma dia 2 de maig de 1995.

MARIANO RIERA TORRES

Va néixer l'any 1912 a Sant Miquel (Eivissa). Quan només tenia desset anys emigrà a l'Argentina, on ja vivien dos germans seus. Ja instal·lat a Santa Fe, va fer allò que tots els emigrants feien: acostar-se al Centro Balear de la ciutat, institució de gran prestigi i pes social entre el món de l'emigració, fundada l'any 1923 i de la qual enguany es commemora el 75è aniversari. Mariano Riera s'associà al Centre Balear de Santa Fe (eren els anys 30) i, immediatament, el seu caràcter emprenedor el va fer assumir diferents càrrecs en la Comissió Directiva. Durant una època, i per discrepàncies amb l'equip directiu de la institució, Mariano Riera se n'allunyà. Per circumstàncies diverses, la vida institucional va anar afeblint-se i desviant-se dels seus fins específics, fins que la comunitat d'associats va quedar reduïda a l'eventual Comissió Directiva. La falta d'aportacions societàries i d'activitats socials orientades a la recaptació de fons econòmics provocaren un endeutament fiscal que va posar en perill de pèrdua la propietat, adquirida amb tant d'esforç pels emigrants, on avui s'assenta actualment el Centre. Mariano Riera, preocupat per aquesta situació i mogut per l'afecte, va generar un moviment entre els socis de més trajectòria, malgrat que ja tenia 75 anys, per recuperar l'entitat i reorientar-la cap als objectius fundacionals. L'any 1988 va assumir, per tant, la presidència del Centre Balear de Santa Fe i va començar-ne un procés de constant i progressiva reactivació. Els deutes fiscals se cancel·laren, s'hi feren millores i començà un pla de recuperació de socis amb la represa de les reunions de germanor. Va saber mantenir una actitud d'obertura i va promoure en el centre la participació de la dona en els càrrecs directius i convocà la joventut. Coincidint amb aquest període, arriba al Centre la Llei 3/1992, de 15 de juliol, promulgada pel Govern Balear i, amb aquesta, el reconeixement de la institució com a comunitat balear assentada fora de les Illes, cosa que li donà més impuls. Mentre va assumir la presidència de l'entitat, s'inicià el cens de descendents balears, s'organitzà el primer grup juvenil del país, les comissions de dames, de cultura i de cens; es va començar un curs de llengua catalana, es va formar un grup de socis de la tercera edat denominat Compartir i el Centre s'integra de manera activa en el Consell de Comunitats Balears Assentades a l'Exterior i a la Mesa Permanent de l'Emigració. D'aquesta manera s'aconseguí convertir l'associació en la més dinàmica de les organitzacions que agrupen immigrants, potenciant així el reconeixement de la comunitat de Santa Fe. Amb voluntat d'assegurar la continuïtat del Centre Balear, Mariano Riera es va preocupar per acostar i incorporar la seva família i integrants d'altres famílies balears a distintes activitats de la institució. I així és com avui, amb 86 anys, encara forma part de la Comissió Directiva, de la qual és presidenta la seva filla, que continua la seva fructífera tasca. Si no hagués estat per la decisió i l'empenta de Mariano Riera, avui el Centre Balear de Santa Fe no existiria.

MELCIOR ROSSELLÓ SIMONET

Va néixer a Santa Maria del Camí l'any 1916. Mestre. Estudià alguns anys de batxillerat al col·legi Cervantes de ciutat, que aleshores dirigia un professor insigne, Andreu Crespí, i l'acabà a l'Institut de Palma. Es diplomà (1936) a l'Escola Normal de Palma. Durant la II República (1931-1936), va ser vicepresident de la Federació Escolar Balear. Exercí de mestre a l'Escola Graduada (1940-1955). Fou professor de l'Escola Universitària de Formació del Professorat d'Educació General Bàsica i regent de l'escola annexa (1955-1981). Ha dedicat tota la seva vida a l'ensenyament i, amb un esment especial, a la formació del professorat. Els mestres de les Balears i les institucions li han reconegut aquest mestratge. És premi Ciutat de Palma (1973); la Conselleria de Cultura, Educació i Esports li concedí una menció (1988) i el premi Miquel Porcel Riera (1991), guardó que aprecia especialment perquè du el nom de qui va ser el gran regent de l'Escola Annexa. L'any 1992 l'Ajuntament de Santa Maria del Camí acordà per unanimitat de posar el seu nom al col·legi públic del municipi. L'any 1998, l'Ajuntament de Marratxí ha posat també el seu nom a un carrer de les proximitats de l'institut que s'hi construeix. Quant a publicacions, n'ha fet algunes, totes relacionades amb el món de l'ensenyament: 50 dictados preparados, llibre que va ampliar amb cinquanta dictats més i que va tenir molt d'èxit; La vida en alto (Libro escolar de lectura sobre temas del tiempo actual), en dos volums, que és un recull de les lectures que setmanalment feia als seus alumnes. Col·laborà en les Rutes amagades de Mallorca (1964-1977), de Jesús Garcia Pastor.

GUILLEM TIMONER OBRADOR

Va néixer a Felanitx l'any 1926. Ciclista. Entre 1945 i 1984, fou 24 vegades campió d'Espanya en les modalitats darrere moto comercial, darrere moto stayer, velocitat, persecució i fons en pista. Va ser també campió d'Europa en la modalitat darrere moto comercial i sis vegades campió del món darrere moto stayer (1955, 1959, 1960, 1962, 1964 i 1965). A més, guanyà tres vegades la Copa del Món i es proclamà, en quatre ocasions, campió de les Balears de velocitat. Obtengué 1.172 victòries al llarg de la seva carrera i fou guardonat amb diferents distincions. Tengué com a motoristes van Higelgen i Meuteneman. Féu part dels equips Ciclos Minaco, Tomas Sport, Faema i Ignis. El 1968, es retirà de la competició i posteriorment fou (1971-78) seleccionador nacional de pista. El 1983, fixà pel Teka i retornà (1983-85) a la competició professional com a ciclista. Com a conseqüència dels èxits aconseguits, esdevengué un ídol popular en el món esportiu illenc. Té la medalla d'or de la Ciutat de Palma i de la Província de les Balears (1964) i és fill il·lustre de Felanitx (1960). L'any 1997, la Comunitat Autònoma li concedí el premi Cornelius Atticus, distinció que enalteix la dedicació d'un esportista al llarg de la seva vida a la pràctica i la promoció de l'esport a les nostres Illes.

JOAN TORRES MAYANS , «Joan des Moliner»

Va néixer a Formentera l'any 1928 (Cas Moliner, la Mola). És el major de tres germans. Des de vuit anys, ensenyat pel seu avi, va començar a aprendre l'antic ofici de moliner. Va mantenir en funcionament l'emblemàtic molí vell de la Mola fins l'any 1964. És reconegut principalment per haver recuperat i restaurat els antics molins del puig d'en Valls a Eivissa i d'en Jeroni i d'en Mateu, a Formentera. En aquestes obres, d'autèntica artesanía, sempre ha fet servir els materials (la savina de Formentera, per exemple) i els procediments de feina tradicionals dels nostres majors. La seva darrera obra fins avui ha estat la construcció de la maquinària que s'ha d'instal·lar-se a l'antiga sénia que està situada devora el Museu Naval de Sant Antoni, a l'anomenada, precisament, punta des Molí. En aquesta i altres activitats ha comptat amb la col·laboració del seu nebot, Xico Torres, a qui en Joan des Moliner ha ensenyat l'ofici.

CATALINA VALLS AGUILÓ (DE SON SERVERA)

Va néixer a Palma l'any 1920. Actriu i escriptora. Estudià declamació a Barcelona, amb Marta Grau i, posteriorment, féu alguns cursos de tècniques teatrals amb Marc Portnoy. El 1945, instal·lada a Madrid, col·laborà a Ràdio Nacional, amb el programa Charlas. Pocs mesos després tornà a Mallorca i s'incorporà al grup Ràdio Teatre, que emetia obres teatrals per Ràdio Mallorca. El mateix any debutà com a actriu, amb l'obra La corona comtal d'Aina Villalonga. El 1947, participà en la fundació de l'Agrupació Regional Illa d'Or i en fou codirectora. Els anys 50, col·laborà a L'Almudaina, Última Hora i Cort, amb una secció d'entrevistes a actors. Al final d'aquell decenni, es va allunyar dels escenaris i no s'hi tornà a incorporar fins prop del decenni del 70. A partir d'aquest moment, ha actuat amb companyies com la Zanoguera-Alfaro i Nostra Terra. Ha recorregut tot Mallorca, amb obres com Els calçons de mestre Lluç de Bartomeu Ferrà, Villaprodigio de Josep M Tous i Maroto, Estrenam llibertat de Joan Santamaría i Economia en 1940 i Mort de dama, ambdues de Llorenç Villalonga. És autora d'algunes obres teatrals, totes inèdites, com La forastera de can Parera (1947), Dubte (1950), Cárcel de silencio (1953) i Desig (1954), entre d'altres. A més, al final dels anys 50, publicà per entregues, a la revista cubana Lili, les novel·les Mármol en llamas i La otra comedia. Ha conreat també la poesia, que es troba dispersa en publicacions com Arboleda, La roqueta i Por Libre. És membre de l'Agrupació Hispana d'Escriptors i del Col·lectiu d'Artistes Lírics. El 1995, el Consell Insular de Mallorca i l'Ajuntament de Palma li reteren un homenatge.

YANNICK VU

Va néixer a Montfort-L'Amaury (França) l'any 1942. Pintora i esculptora. Filla del pintor vietnamès Vu Cao Dam. Des de 1963, resideix a Mallorca. Rebé una forta influència del seu primer marit, el pintor Domenico Gnoli, amb el qual es casà el 1965. Després de la mort d'aquest (1970), va contreure matrimoni (1973) amb l'escultor Ben Jakober, amb el qual ha fet exposicions a diversos indrets d'Itàlia, d'Espanya i de França i ha participat en l'elaboració d'escultures. El 1980, féu la primera mostra individual a París i, posteriorment, ha exposat regularment a diferents ciutats europees. Ha participat en nombroses mostres internacionals d'art contemporani, com FIAC, de París (des de 1981) i ARCO, de Madrid (des de 1983). Pinta composicions amb objectes, fruites, animals i nins, amb elements orientalitzants, dins una estètica neorealista d'arrel nord-americana. També modela retrats i busts d'argila. És autora del catàleg Nins (1991) per a l'exposició organitzada pel Consell Insular de Mallorca al Centre Cultural de la Misericòrdia de Palma. Ha publicat l'estudi Piccoli Principi nella grande pittura europea (1995) que, amb 101 retrats de nins dels s. XVI-XIX, relata la història d'Europa.